

pochybnosti o tom, co soukromý obžalobce stihá, nehledíc ani k tomu, že se jedná o zřejmou — jednoho písmene se týkající — písařskou chybu. Podobně má se věc s tvrzeným nedostatkem potřebné obžaloby k odsouzení pro výrok »kdo v té peci sedá, jiného tam hledá«, poněvadž v obžalobě je uvedeno »kdo v té peci hlodá, jiného tam hledá«. I tu se jedná zřejmě o písařskou chybu a zmateční stížnost ovšem zase zamlčuje, že trestní oznámení znělo správně a že v důsledku citace letáku, který byl předložen, o obsahu obžaloby nemůže býti pochybnosti. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaných jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 3307.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. vyžaduje se mimo jiné »neschopnost platiti«. Tento stav nelze ztotožňovati s předlužením, t. j. stavem, kde dluhy (pasiva) jsou větší než jmění (aktiva). Předlužený dlužník může býti placen schopeným a i značně aktivní dlužník může býti placen neschopeným. Má-li však takový dlužník aspoň důvodnou a spolehlivou naději, že se mu hotových prostředků dostane v takové výši a v takové době, že svým závazkům vyhoví s průtahem, nepřevyšujícím míru, jakou věřitelé v podobných případech obvykle povolují, nejde u něho o neschopnost platiti, nýbrž o váznutí platů.

Neschopeným platiti je dlužník, jenž není s to, by uspokojil veškeré své věřitele v době přiměřené pravidlům řádného provozu jeho výdělečné činnosti. Přiměřenost této doby dlužno posuzovati různě: jinak u bank, kde se vyžaduje mobilita kapitálu a tudíž uspokojení věřitelů ve velmi krátké době, jinak u podniků sezonních, kde zjednání prostředků k placení závisí na době, kdy podniky ty hlavně vydělávají (sezony vánoční, lázeňské a pod.), jinak u podniků továrních a jinak u osob odkázaných na pevné platy, u nichž dlužno počítati se lhůtami až víceletými.

Neschopnost placení stavebního družstva; nedbalé jednání (§ 486 čís. 1 tr. zák.) jeho činovníků, pustili-li se do stavby dalších domů a v ní pokračovali, ačkoli neměli dostatečných hotových prostředků a ačkoliv již podle zkušenosti ze stavby dřívějších domů věděli, že stát neuznává rozpočty stavebních nákladů jimi předložených, nýbrž činí dosti značné škrty, a se nestarali o to, by čekatelé složili částky na ně připadající včas, nebo je zajistili takovým způsobem, by je družstvo mělo k použití a t. d.

Dokladem dlužníkovy neschopnosti platiti není sice o sobě, že některý z věřitelů ho zažaloval o zaplacení pohledávky po případě vedl naň exekuci, může však po případě oné neschopnosti nasvědčovati okolnost, že se žaloby množily a dlužník nemohl zaplatiti.

Zásada § 134 tr. zák. o příčinné souvislosti platí i pro obor § 486 tr. zák.

Úplatkářství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n.).

Přestupek podle § 2 odst. první zákona, nabídl a poskytl-li kdo stavebnímu referentu zemské politické správy prospěch za tím účelem, by dal o kolaudaci družstevních domů příznivý posudek a se přimluvil, by bylo vyhověno žádosti družstva o zvýšení státní subvence.

Spoluvina na tomto přestupku. Návodcem jest i ten, kdo osobu, ke spáchání trestného činu již rozhodnutou, posiluje v jejím rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 26. října 1928, Zm II 44/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 30. září 1927, pokud jím byli uznáni vinnými Karel M. přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. a čl. X. cís. nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. a přečinem podle § 2 odst. (1) zákona o úplatkářství ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., Karel H. spoluvinou na přečinu podle § 5 tr. zák. a § 2 odst. (1) zákona o úplatkářství.

Důvody:

1. Ke skutkové podstatě přečinu podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. vyžaduje se kromě jiného »neschopnosti platiti«. Tento stav nelze ztotožňovati s předlužením, t. j. se stavem, kde dluhy (passiva) jsou větší než jmění (aktiva). Předlužený dlužník může býti placení schopným a i značně aktivní dlužník může býti placení neschopným. Má-li však takový dlužník aspoň důvodnou a spolehlivou naději, že se mu hotových prostředků dostane v takové výši a v takové době, že svým závazkům vyhoví s průtahem nepřevyšujícím míru, již věřitelé v podobných případech obvykle povolují, nejde u něho o neschopnost platiti, nýbrž o váznutí platů. Neschopným platiti jest dlužník, jenž není s to, by uspokojil veškeré své věřitele v době přiměřené pravidlům řádného provozu jeho výdělečné činnosti. Přiměřenost této doby dlužno posuzovati různě: jinak u bank, kde se vyžaduje mobilita kapitálu a tudíž uspokojení věřitelů ve velmi krátké době, jinak u podniků sezonních, kde zjednání prostředků k placení závisí na době, kdy podniky ty hlavně vydělávají (sezony vánoční, lázeňské a pod.), jinak u podniků továrních a jinak u osob odkázaných na pevné platy, u nichž jest počítati se lhůtami až i víceletými. S tohoto právního hlediska jest vycházeti při rozhodování o zmateční stížnosti Karla M-ého a vycházel s hlediska toho správně i soud nalézací. Soud nalézací zjistil sice, že aktiva stavebního družstva v J., činí celkem asi 2,144.458 Kč 50 h, jeho celková passiva (dluhy) naproti tomu 3,235.264 Kč 49 h, tak že nekrytý schodek byl by asi 1,090.805 Kč 99 h, a v úvodu k tomuto zjištění zdůraznil, že družstvo není jen neschopným platiti, nýbrž že je vzhledem ke stavu svého jmění, k onomu poměru aktiv a pasiv a z něho vyplývajícimu schodku, také značně předluženo. Při tom však ihned označil soud nalézací otázku předlužení společenstva za zcela nerozhodnou pro tuto trestní věc, t. j. pro rozhodnutí, zda bylo společenstvo neschopným platiti ve smyslu § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. a uvedl v rozsudkových důvodech, proč se podjal úkolu řešiti onu jinak podle jeho vlastního názoru nerozhodnou otázku. Mezi pasivy společenstva jsou totiž uvedeny dvě poměrně značně vysoké položky — 1,475.000 Kč jakožto hypotekární dluhy druhého pořadí a částka 805.895 Kč jako vklady čekatelů,

zajištěné na jednotlivých domech společenstva, a zastávali obhájci obžalovaných již v první stolici názor, že ony pohledávky druhého pořadí nepatří vůbec do pasiv společenstva proto, že se stát zavázal je úrokovat a amortisovat, a že za dluh družstva nelze pokládati vklady čekatelů. Nálezací soud řešil otázku předložení družstva podle rozsudkových důvodů jen proto, by obžalovaným vysvětlil pravý význam státní podpory ve způsobě záruky podle § 27 č. 1 zákonů o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, č. 45 sb. z. a n. a ze dne 25. ledna 1923, č. 35 sb. z. a n. a vliv, jaký má tato státní záruka jednak na poměr mezi družstvem a věřiteli, jakož i mezi věřiteli družstva a státem, jednak na poměr mezi družstvem a státem, při čemž dospívá podrobnými úvahami k závěru, že mezi pasiva družstva jest zařaditi jak ony státem zaručené pohledávky druhé hypotéky, tak i částky složené čekateli na domy společenstva. Z těchto úvah je zjevno, že rozsudek řeší otázku neschopnosti družstva platiti zcela nezávisle na svém zjištění, že družstvo bylo také značně předloženo. Zrušovacímu soudu jest tudíž jen zkoumati, zda rozsudkový závěr, podle něhož se družstvo stalo a bylo v rozhodné době (od roku 1924 do června 1925) neschopným platiti, je dalšími samostatnými zjištěními a úvahami rozsudkovými opodstatněn jednak po stránce skutkové, jednak ve směru právním. Jelikož zmateční stížnost obžalovaného Karla M. rozsudek v tomto bodě, aspoň přímo, vůbec nenapadá, stačí nastíniti jen v hrubých obrysech, že řečený závěr, odůvodněný případně po stránce skutkové, vyhovuje i zákonu. Dokladem právně bezvadného postupu nálezacího soudu při řešení a při kladném rozhodnutí otázky je již důraz, s nímž se v rozsudkových důvodech výslovně připomíná, že u družstva nešlo o pouhé váznutí platů, nýbrž že tu šlo o skutečnou neschopnost platiti, poněvadž družstvo nebylo s to uspokojiti své věřitele úplně v době přiměřené, jak je obvyklým při stavbách domů. Právem stačilo nálezacímu soudu k onomu pojmovému znaku skutkové podstaty přečinu podle § 486 č. 1 i 2 tr. zák. rozsudkové zjištění, že stavby domů družstva byly již hotovy a všichni dodavatelé žádali zaplacení, družstvo však nemohlo, kromě zbytků zápůjčky od Moravské hypoteční a zemědělské banky ve 4 1/2 % komunálních dlužních úpisů 280.900 Kč nom. při kursu asi 65 Kč, o němž však nebylo ani jisto, kdy bude vyplacen, počítati s určitostí s tím, že dostane v dohledné době nějaké peníze a že jich dostane zejména tolik, by bylo s to, zaplatiti všechny splatné dluhy.

Dokladem dlužníkovy neschopnosti platiti není sice o sobě, že některý z jeho věřitelů ho zažaloval o zaplacení pohledávky po případě vedl naň již i exekuci (rozh. č. 2067 sb. n. s.), než rozsudek spatřuje další okolnost, nasvědčující této neschopnosti u družstva, právem v tom, že se jeho věřitelé neomezili na pouhé naléhání na zaplacení svých pohledávek, nýbrž že žaloby se množily, družstvo však dluhy zaplatiti nemohlo. Z dalších podrobných zjištění rozsudkových vychází na jevo, že platební potíže nastaly u družstva již žalobami o zaplacení 65.227 Kč a 123.174 Kč, podanými stavitelem Karlem Sch-em dne 20. srpna a dne 3. října 1924, a zjištění ta, doplněná dalšími zjištěními, týkajícími se několika dalších žalob podaných na družstvo v prvních měsících roku 1925, opravňovala nálezací soud k závěru, že družstvo, které nebylo

již v měsících červenci až říjnu 1924 s to zaplatiti svým věřitelům i částky docela nepatrné (1.522 Kč 83 h, 4.360 Kč 60 h, 1.993 Kč 44 h a 2.503 Kč 20 h), nebylo již v srpnu a v září 1924 s to uspokojiti úplně své věřitele a dostáti všem svým povinnostem. Posléze přispěl také zřetel na další skutečnost, že v později zahájeném vyrovnacím řízení byla družstvem nabídnuta věřitelům kvota pouhých 60% jejich pohledávek, na kterou také věřitelé přistoupili, právem k tomu, že podle přesvědčení nalézacího soudu nešlo u družstva jen o přechodné váznutí platů, nýbrž o skutečnou neschopnost platiti ve smyslu § 486 čis. 1 a 2 tr. zák. Jest ovšem připustiti, že se často na neschopnost platiti usuzuje z předluženosti a že se proto v rozsudcích, týkajících se přečinu podle § 486 čis. 1 a 2 tr. zák. za tím účelem zjišťuje, zda a oč je dlužník předlužen, avšak v souzeném případě dospěl soud ke zjištění neschopnosti platiti z jiných četných průvodů a toto své přesvědčení též řádně odůvodnil, při čemž z důvodů vyplývá a soud to též v důvodech výslovně uvádí, že na přesvědčení to neměl zjištěný stav předluženosti vlivu. Netřeba se proto obíratí otázkami, zda do pasiv měly, či neměly býti zařazeny hypotekární dluhy 1,475.000 Kč, za něž se zaručil stát ve smyslu zákona o stavebním ruchu, a vklady čekatelů 805.895 Kč, neboť, i kdyby byl nalézací soud nesprávně vyřešil tyto otázky a kdyby důsledkem toho nebylo lze míti za to, že družstvo bylo předluženo, zbývala by jeho neschopnost platební, dostačující ke skutkové podstatě úpadku z nedbalosti. Pokud tudíž zmateční stížnost dovozuje, uplatňujíc zmatky podle § 281 čis. 9 a) a 5 tr. ř., že ony položky neměly býti do pasiv zařazeny, netřeba se se zřetelem na uvedená zjištění soudu nalézacího a jeho správný právní názor vůbec zabývatí jejími vývody, ježto se týkají okolností právně nezávažné. Se zřetelem na vytýčený právní názor zamítl nalézací soud právem též návrh, by bylo znalci účetnictví zjištěno, zda pohledávky čekatelů jsou ještě po právu a zda proti družstvu mohou býti uplatňovány, neboť, nehledíc k tomu, že znalci účetnictví nejsou povoláni k tomu, by luštili otázky právní, týkal se návrh okolností s hlediska vytýčeného právního nazírání úplně nezávažné. Není proto uplatňovaný zmatek podle § 281 čis. 4 tr. ř. odůvodněn. Při tom se podotýká, že zmateční stížnost uvádí návrh v jiném doslovu než protokol o hlavním přeličení. Soud nalézací shledal nedbalé jednání stěžovatele M-ého a spoluodsouzených po rozumu § 486 čis. 1 tr. zák. podle rozhodovacích důvodů především v tom, že se z nedbalosti pustili do stavby dalších osmi domů a v ní pokračovali, ačkoli neměli dostatečných hotových prostředků a ačkoli již podle zkušenosti ze stavby prvních čtyř domů věděli, že stát neuznává rozpočty stavebních nákladů jimi předložené, nýbrž činí dosti značné škrtý (skoro o 30%), že se dále nestarali o to, by čekatelé složili částky na ně připadající včas nebo je zajistili takovým způsobem, by je družstvo mělo k použití, že družstvo stavělo oněch osm domů na úvěr, den ode dne rostoucí, a používalo takto úvěru v míře nepoměrné vzhledem k tomu, že vypůjčené částky nebyly v poměru k jeho hospodářské síle tak, že příhody, s nimiž nutno počítati každému řádnému hospodáři — v souzeném případě zdráhání se čekatelů zaplatiti včas a úplně částky na ně připadající — musily způsobiti neschopnost družstva platiti. Stačí připomenouti, že zjištění, na nichž

je rozsudek v bodech těch založen, mají plnou oporu v oněch výsledcích hlavního přeličení, na nichž jsou zbudována, a že také po právní stránce vyhovuje rozsudek v těchto směrech vesměs zákonu (viz zejména rozh. č. 3002 sb. n. s.). Netřeba proto doličovat, že je již těmito body rozsudkový výrok, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem podle § 486 čís. 1 tr. zák., opodstatněn náležitě ve směru skutkovém i právním. Platíť i pro obor tohoto § zásada § 134 tr. zák. o příčinné souvislosti tak, že pachatelovo jednání je v příčinné souvislosti s výsledkem i tehdy, bylo-li i jen jednou z několika jeho příčin (rozh. č. 2746 sb. n. s.). Nesejde tedy vůbec na tom, zda je trestné zavinění obžalovaných, tedy i zavinění stěžovatele, zakládající skutkovou podstatu onoho přečinu dáno také ještě řadou dalších soudem zjištěných jednání a opomenutí, a netřeba se zabývatí oněmi vývody zmateční stížnosti, kterými je brojeno proti příslušným částem napadeného rozsudku. Pokud jde o přečin podle § 486 čís. 2 tr. zák. vytýká zmateční stížnost napadenému rozsudku rozpor se spisy a neúplnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. proto, že prý nalézací soud nesprávně a nedbaje toho, co vysvítá z knih protokolů, tvrdí, že skutková podstata řečeného přečinu spočívá hlavně v tom, že 4½ % komunální dlužní úpisy nebyly procentuálně rozvrženy mezi všechny dodavatele, nýbrž rozděleny zejména B-ovi, Sch-ovi, F-ovi a T-ovi. Leč takového výroku napadený rozsudek neobsahuje, a, poněvadž stěžovatel nenapadá po stránce formální skutkové předpoklady, z jichž souvislosti nalézací soud dovozuje, že obžalovaní po platební neschopnosti družstva a, vědouce o ní, činili dluhy, platili dluhy, zřídili zástavu a nenavrhli zahájení vyrovnacího řízení nebo vyhlášení úpadku, aniž tento skutkový závěr — a příslušná zjištění plně stačí k opodstatnění skutkové podstaty přečinu podle § 486 čís. 2 tr. zák., je odsuzující výrok také v tomto směru odůvodněn a musí zmateční stížnost, napadající jej, minouti se s úspěchem. Není proto zmateční stížnost Karla M-ého, pokud čelí proti výroku odsuzujícímu ho pro přečin podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. odůvodněna, pokud se týče není z části ani po zákonu provedena.

Rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný Karel M. uznán vinným přečinem podle § 2 odst. první zákona o úplatkářství ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., napadá jeho zmateční stížnost především některými výtkami s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. Skutkovou podstatu onoho přečinu spatřuje rozsudek v tom, že obžalovaný M. nabídl a poskytl inž. Arturu S-ovi jako veřejnému činiteli, pokud se týče jeho manželce prospěch ne nepatrný, na nějž jmenovaný neměl práva, za to, že družstvu bude, pokud se týče byla poskytnuta výhoda a byl vykonán úkon, k němuž byl inž. S. povolán. Podle podrobných zjištění rozhodovacích důvodů byl řečený prospěch inž. S-ovi obžalovaným M-ým nabídnut a poskytnut jednak za to, že dal o kolaudaci prvních čtyř družstevních domů příznivý posudek a sám se přimluvil, by bylo vyhověno žádosti družstva o zvýšení státní subvence, jednak za tím účelem, by dal příznivý posudek a dopomohl tak družstvu ke zvýšení státní subvence také při kolaudaci dalších družstevních domků, kterou by byl podle předpokladu obžalovaných zajisté také provedl, kdyby zákonem nebylo do-
datečně jinak stanoveno. Tento výrok rozsudkový není v rozporu s dalším rozsudkovým výrokiem, jímž byl obžalovaný inž. S. sprostěn z ob-

žaloby pro přečin podle § 3 odst. (1) zák. o úplatkářství, neboť na odůvodněnou tohoto výroku uvádí se v rozsud. důvodech, že obžalovaný inž. S. nemusil si býti toho vědom, že dar, zaslaný mu čekateli, je odměnou za příznivý výsledek kolaudace prvních čtyř domů a za doporučení žádosti družstva o zvýšení státní subvence, jakož i za to, by dopomohl družstvu ke zvýšení státní subvence také při kolaudaci dalších domů; nýbrž mohl býti toho názoru, že čekatelé posílají mu onen dar za různé práce, konané jím pro družstvo ve volném čase, za něž mohl žádati nejmeně 1.000 až 2.000 Kč, zvláště když podle dalšího zjištění rozsudkového obžalovaný M. s ním osobně nevyjednával, nýbrž mu psal, že čekatelé chtějí mu zaslati nějaký dar za jeho soukromé práce a námahu. Nehledíc tudíž k tomu, že se zrušovacímu soudu nedostává příležitosti k přezkoumání rozsudkového výroku, vztahujícího se na obžalovaného inž. S-a, který státním zastupitelstvím nebyl napaden, je zmateční stížnost i věcně v nepravu nejen potud, pokud vytýká rozsudku domnělý vnitřní rozpor, nýbrž i potud, pokud ve svých dalších vývodech vychází důsledně z předpokladu, že obžalovaný S. nebyl povolán k onomu úkonu, za něž mu byl dar obžalovaným M-ým nabídnut a poskytnut. Úkon ten nespátřuje rozsudek, pokud jde o obžalovaného M-ého, v tom, že inž. S. konal pro družstvo ve volném čase práce soukromé, nýbrž v oněch pracích (kolaudaci, příznivém posudku o ní a doporučení žádosti družstva o zvýšení státní subvence), o jichž povaze jako úkonů, k nimž byl řečený mocí svého úřadu povolán, nemůže býti nejmenší pochybnosti. Rozsudek je i v tomto bodu náležitě odůvodněn a jest proto bezdůvodnou i výtkou, že pro řečený závěr nebyly uvedeny důvody a nebylo prokázáno, že stěžovatel nabídl inž. S-ovi dar za poskytnutí výhod úředních. Zřejmě bezdůvodně vytýká posléze zmateční stížnost rozsudku s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. rozpor se spisy, pokud se týče neúplnost, neboť svědkyně Marie M-á, slyšená teprve při hlavním přelíčení, neudala při něm podle zápisu v jednacím protokole to, co uvádí stížnost. Z toho je však zároveň již také zjevno, že důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. nedoličuje zmateční stížnost vůbec způsobem, vyhovujícím zákonu, neboť skutkový podklad její námitky, že nešlo o úkon, k němuž byl inž. S. povolán, je v přímém rozporu se skutkovými zjištěními rozsudkovými, závaznými podle § 288 čís. 3 tr. ř. nejen pro zrušovací soud, nýbrž i pro stěžovatele.

III. Zmateční stížnost obžalovaného Karla H-e vytýká rozsudkovému výroku, jímž byl uznán vinným spoluvinou na přečinu podle § 5 tr. zák. a § 2 odst. (1) zákona o úplatkářství, s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. jednak neúplnost a nejasnost, jednak že pro výrok ten nejsou uvedeny důvody. Žádné z těchto výtek nelze přiznati oprávnění. Trestné jednání stěžovatelovo spočívalo podle rozsudkového zjištění v tom, že po schůzi čekatelů ze dne 1. ledna 1925, svolané obžalovaným M-ým k tomu cíli, by přiměl čekatele ke složení asi 2.000 Kč, které by mohl zaslati jako odměnu inž. S-ovi, stěžovatel řekl M-ému, by dal S-ovi 2.000 Kč po případě až i 4.000 Kč, by on H. dostal vyšší subvenci, a že stěžovatel sám přispěl k tomu účelu částkou 180 Kč, by právě docílil pro dům, jehož čekatelem byl, zvýšení státní subvence. Toto zjištění buduje rozsudek na svědecké výpovědi Marie M-é a jsou pro ně uvedeny důvody,

vyhovující plně předpisu § 270 čís. 5 tr. ř. tak, že nejen nedostatek důvodů, nýbrž i nejasnost vytýká zmateční stížnost rozsudku neprávem. Výtku neúplnosti nesměřuje proti rozsudku, nýbrž jen proti postupu nalézacího soudu při výslechu oné svědkyně, neboť zmateční stížnost jednak se pozastavuje nad tím, že svědkyně neopakovala prý doslovně stěžovatelovu rozmluvu s obžalovaným, nýbrž omezila se jen na její výklad, jednak míní, že bylo věcí nalézacího soudu, by »objasnil celou záhadu, vyvolanou podivným svědectvím Marie M-é«. Stačí však připomenouti, že výpověď svědkyně je přesná i úplná, prostá jakýchkoliv záhad, a že svědkyně nepodávala v ní jen výklad rozmluvy, jak se tvrdí ve zmateční stížnosti, nýbrž uvedla zejména slova stěžovatelova v řeči přímé a v doslovu, s nímž doslovně se kryje jejich reprodukce v rozsudkových důvodech, podle nichž nalézací soud neshledal nejmenší příčiny svědkyni nevěřiti. Zmateční stížnost brojí jen způsobem podle § 258 tr. ř. nepřipustným proti tomuto přesvědčení soudu a na něm zbudovanému zjištění rozsudkovému, vyslovujíc domněnku, že jde patrně o nedorozumění neb o omyl. Návodcem je i ten, kdo osobu, ke spáchání trestného činu již rozhodnutou, posiluje v jejím rozhodnutí, a spatřuje tudíž rozsudek právem návodce ve stěžovateli, který po oné schůzi, na níž byl osobně přítomen, a v níž bylo jednáno o odměně asi 2.000 Kč, žádal obžalovaného M-ého podle rozsudkového zjištění, by dal S-ovi po případě až 4.000 Kč za tím účelem, by on (stěžovatel) dostal vyšší subvenci. Bylo proto zavrhnouti obě zmateční stížnosti jako ve všech směrech bezdůvodné, v jednotlivostech i jako ne po zákonu, pokud se týče vůbec neprovedené.

Čís. 3308.

Nejde o beztrestné jednání přípravné, nýbrž o trestný pokus, jakmile se zlý úmysl pachatelův k přivodění určitého trestně závažného výsledku projevil činem zevně seznatelným a použitý k tomu prostředek není k dosažení výsledku naprosto a bezvýjimečně (abstraktně) nezpůsobilý.

Jak dalece se pachatel činností svou, jmenovitě též konkrétním uzpůsobením použitého prostředku, jinak absolutně k docílení výsledku vhodného, k trestnému cíli přiblížil, není rozhodné pro rozhraničení mezi pokusem a jednáním přípravným.

(Rozh. ze dne 27. října 1928, Zm I 364/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. dubna 1928, pokud jím byl obžalovaný sprostěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin nedokonané krádeže podle § 8, 171, 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní znovu rozhodl, bera při novém vyměření trestu zřetel na právoplatný výrok o vině obžalovaného pro přestupek podle § 36 zbroj. pat.